

DALAVEN (Vendula Rulcová)

Narodila se před jednácti lety své matce a svému otci v Olomouci. Její běžný a ničím nekomplikovaný porod proběhl v olomoucké porodnici. Ve svém rodném městě stále žije, chodí, jezdí na bicyklu, brouzdá se po lesích, plave v nádržích, běhá, padá na náledí, spí, jí lečo, vaří si květákovou polévku, smaží si celerové placičky, pochutnává si na jahodách se šlehačkou, maluje, miluje, šije, sbírá květiny ze hřbitova, kupuje skleněné perličky a ty potom sbírá ze dna, čte tlusté knihy, jež se nerýmují, nechápe outlé knihy, které se naopak rýmují, dívá se na kačeří vztyčená ocasní peříčka, učí děti moudrými býti, pere se s nechápajícími a zvedá nepotřebné chápající, bojí se slušných zlých lidí a vyhledává neslušné hodné lidi, kouří mátová cigára a pije víno z Moravy, opouští domovinu, a potom se ráda vrací, někdy uklízí, mazlí taky heboučkou kočičku a lije jí do misky mléko, bojí se nesvobody a neumí pořádně žádný jazyk ani hrát na hudební nástroj.

Série obrazů žen a mužů a tak dál: akryl, spreje, někdy taky fixky a lepidlo na plátně

„KUNDA LÍNÁ“

Kdys kdes, asi na oblacích to bylo, se jeden nudil, a tak si stvořil ženu, aby nebyl sám. A když ženu, tak potom taky kundu jí dal. Kundu, čiču, micinku, lasturku, sépii, vaginu, vavák, vulvičku, šterbinu, mandu, panímámu, ani nevěděl, jak jí má říkat. Každou neděli potom odpočíval a díval se na kundu se zalíbením, pořád se mu ale něco nezdálo. Zavolal teda své jediné kamarády- kočičku, labuťáka a závojnátka, které si stvořil taky, zase aby nebyl sám a sestavil z nich komisi.

Kočička říká: „Mňauky, podívám se, jestli je měkká,“ a posadila se na kundisko. Měla však trochu ulepený zadeček, písek se totiž ještě nestačil v mořích a řekách rozmělnit a na útesech to nezahrabeš. Její okolořitní chloupky se proto na kundisko přilepily. Od té doby je kunda chlupatá a kočičky nejdou mimo písek.

Labuťák říká: „Vyzkouším její chuť!“ a zasunul do pičky zobák. Byl však mladý a vlhký, ještě nestačil zaschnout. Od té doby je proto pička od zobáku vevnitř červená a labuťě mají zobák jen oranžový.

Závojnátka potom neslyšně rozhodla: „Víte co, já se nebojím a chybí mi voda, já tam asi vlezu,“ a jak řekla, tak udělala. V záhybech červeného masa se však zasekla a nemohla vylézt ven. Nakonec tam nemaje kyslíku lekla a shnila a od té doby ženské pohlaví voní po rybině.

Když to viděl, zamyslel se a stvořil ženám banány a cukety a okurky a vůbec, aby si měly co pěstovat a sadit.

„LETÍ PTÁCI, LETÍ, LETÍ“

Jednoho dne si stvořil kamaráda, aby nebyl sám a na nebesích se nebál a jelikož tvořil jen k obrazu svému i ten kamarád mu byl podobný, ani ryba ani rak. Uplácal proto celou sérii, kouká na ně a něco tam chybí. Kamarádi ano, ale odsud pocud'. Dal si proto svou oblíbenou dýmku s rajským plynem a uplácal jim přirození. Sedí a kouká a před ním soubor ptáků, každý jiný, nerad se totiž opakoval. Dal tedy ještě vlhké ptáky uschnout na šňůru a zavolal své kamarády: „Hoši, tak si teda pojd'te!“, a protože i muži byli mužici i mužiska a obřiska, každý dostal ptáka dle svých zásluh. Vysocí si prostě ze šňůry vzali, co chtěli a malí skákali a skákali a skákali a za péra tahali, až je protáhli, od té doby mají mužičci překvapivě velká péra.

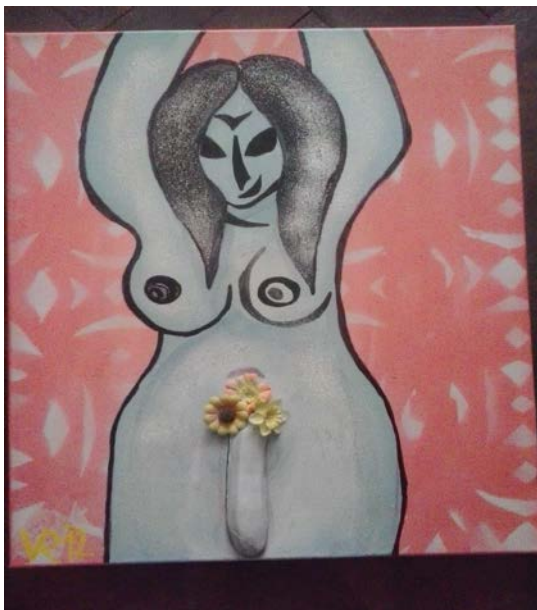

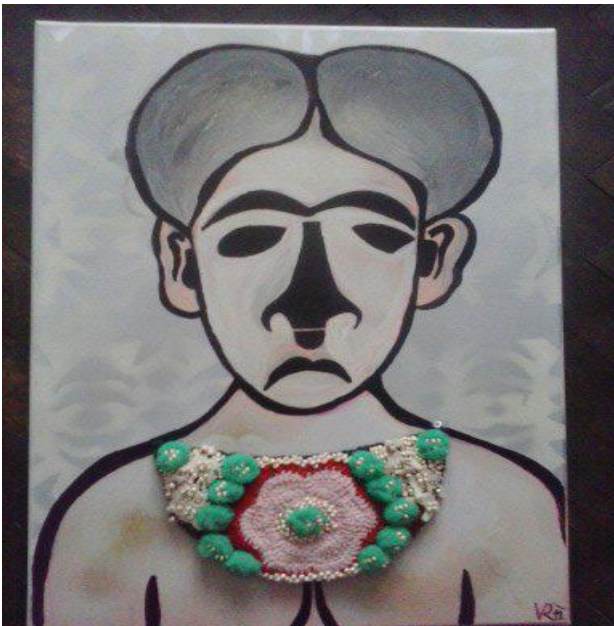
„JAK SE NA SVĚTĚ OBJEVILI KLÁTIČI“

Kdys, kdes, dávno tomu, v zahradě rajské, muži již ptáky měli, ale neměli je ještě napevno. Stejně tak jejich ženy svou kundu mohly sundávat. Muži z ráje byli čistotní, čistili si zuby, myli vlasy a po každém jídle ještě jedli jablíčko, aby se jim dobře trávilo. Také jejich ptáci potřebovali očistu, chodili s nimi proto do lázní, a tam je vždy pořádně odhrnuli a prodrbali, a potom sušili na šňůře opodál.

Ženy z ráje se staraly o domácnost, sekly v ní trávu, pěstovaly jablka a pro muže vyráběly s láskou jaderné mýdlo. Aby se s ultračistotnými muži někdy také viděly, chodily proto i ony do lázní rajských a své kundy o kameny mlátily a křovím drhly, stejně tak jak partneři na šňůře sušily. Stud ještě neměli i neměly.

Jednou přišla potopa, uragán a tajfun, do toho ještě sněžilo. Muži se vyděsili, nastala panika, strhávali svá čist'ouňká přirození ze šňůry a panicky utíkali, ani nevěděli kam. V tom chaosu nastal zmatek a někteří si odnesli cizího ptáka. I ženy se vyděsily a narychlo popadly první pohlaví, které jim přišlo pod ruku. Někteří se navíc spletli. Muži nebyli na cizího ptáka zvyklí, nevážili si ho, neříkali mu velkej ani malej a při každé příležitosti ho potom nabízeli jakékoliv ženě, která projevila zájem. Někdy i takové, která nechtěla. Stejně tak ženy, cizí minda jim nevoněla a i ony ji macešsky dávaly všem a kdykoliv. Ti, kteří popadli něco od opačného pohlaví se s tím často nemůžou vyrovnat dodnes.

„POSLEDNÍ VEČEŘE- KDO VYHRÁL?“

Kdysy dávno zase jednou pobíhala po světě žlutá kuřata a nalévaly se zelené pupeny, lidu hořela lýtka a meze byly teplé. Ale stejně něco v tom rozpuku viselo ve vzduchu, smrt a zrada dusily svěží vánky a tupily první ostré sluneční paprsky. I sešli se přátelé, aby hodovali, a protože byli skromní, jen chléb a vodu podávali, stejně se však opili, jelikož jeden uměl již třiatřicet let měnit vodu ve víno a vody bylo i pro chudé dost. Samozřejmě, že ten zázračný byl vůdce party. Pili proto na jeho počest a chlebem zajídali, tělo mu lízali, jelikož i pot jeho vínem byl. Po podpažním doušku začali hrát karty, jeden vsadil třicet penízů a vyhrál, potom hráli páku, tady vyhrála jedna padlá, co je vždycky ukazovala, při zhybech vyhrál ten zázračný z nich, měl trénink a jakoby tušil, poslední hru v domino už ani nedohráli, protože tušili, že by ho porazili. A na druhý den přišla kocovina a bolehlav a ostny v hlavě a bolavé tělo jakoby ke kůlu přibité. Zázračného bičovala

kocovina nejvíc. INRI.

